

„A zene éltet, örömet ad, s ha kell, vigasztal...”

A BÉKÉSI ZENEISKOLA TANÁRÁNAK EMLÉKÉRE

1936-2020

Fájdalmas hírrrel szembesültek kollégái, pályatársai, tanítványai és mindazok, akik tisztelték és szerették *Kókényi Józsefné Nyíri Erzsébet* magánének-szolfézs szakos zenetanárt.

A sokak által Békésen, Vésztőn és a megyében közismert, szeretett „Cica Neni” 2020. október 4-én váratlan hirtelenséggel távozott az élők sorából.

1936. július 28-án született Békéscsabán, szülei híres tánc- és illemtanárok voltak.

Középiskolai tanulmányaival egy időben táncolt a békéscsabai Balassi-táncegyüttesben, és magánéneket tanult *dr. Matusovszky Andrásnénál* a békéscsabai zeneiskolában.

Ezt követően a szegedi Konzervatórium Tanárképzőjében *Szathmári Margit, T. Renyé Anna* és *Póczonyi Mária* főiskolai tanároknál szerezte meg zenetanári diplomáját kiváló végzettséggel.

Még főiskolásként indult a tanári pályája a békéscsabai Bartók Béla Zeneiskolában.

1965-től alapító tagként a Békési Zeneiskolában tanított hűséggel, 2003-as nyugdíjba vonulásáig.

A tehetséges továbbtanulók legtöbbször az Ő elméleti felkészítésével került szakközépiskolába. Közülük többen Zeneakadémiát végzett művészek, hangszeres tanárok lettek, míg igen sok azok száma, akik énektanárként, óvónőként, vagy tanítónőként adják tovább a Tőle tanultakat.

Megyei szolfézsversenyen már 1966-ban I. helyezést ért el kis tanítványával, aki ma már végzett hegedűtanárnő.

A békési baptista gyülekezetből is igen sok gyermeket nevelt a zene szeretetére. Közülük volt, aki országos versenyen, Debrecenben vehetett át díjat, a gyülekezetből pedig több tanítványa is kórusvezető, illetve diplomás zenetanár lett.

A tanárnő aktív szerepet vállalt Békés nagyközség, majd a város közművelődési életében. Operaszakos-fuvolista férjével gyakran léptek fel az Alkotók klubja rendezvényein, Zene és költészet esteken, és mindig lehetett számítani lelkiismeretes hozzáállására akár műsorvezetésről, énekes felkészítésről, zenei napok és zongoraversenyek szervezőmunkájáról volt szó.

A Békési Zeneiskola alapítása óta, fél évszázadon át több időt töltöttünk egymás közelében mintha rokonok lettünk volna. Őszinte, kötelességtudó, hivatásszerető kollégánk, barátunk volt, együtt éltünk át örömeket és gondokat, eseményeket és élményeket.

1974-től az iskola szakszervezeti bizalmi tisztségét töltötte be, több évtizeden át Vésztőn is tanított mellékállásban. 1994-ben a vésztői Sinka István Művészeti Iskola szakmai vezetőjévé választották, az iskolát több esztendőn keresztül eredményesen működtette. Közben válllatva segítette polgármesterré választott férjét békési új pozíciójában.

Életútjáról 2005-ben, egy interjú során így nyilatkozott:

„Eredetileg gyermekorvosi pályára készültem, rajtam kívülálló okok más választás elé állítottak.

Apai ágon a családom békési származású, e szoros kötődés miatt küldetésnek éreztem, hogy már a zeneiskola alapításakor, főiskolásként ide járjak tanítani, és férjemmel együtt a Békésre költözést válasszuk.

Mivel a zene, az éneklés nagyon sokat jelentett az életemben, azóta is hálás vagyok a sorsnak, hogy jelenlegi hivatásom mellett döntöttem...

Iskolánk első helyszíne – a kerekas kút, a gyerekek kedvenc búvóhelye: a diófa, a sok együttes élmény, hangversenyek, névnapok, gyermekoperák, kirándulások – nagyon szorosra fonta kötelékeinket tanítványainkkal és a szülőkkel.”

Az akkori nagyközség zeneiskolájának udvarán tanítványai és kollégák körében...

1973 - „Tücsökzene” – vendégszereplés Aradon, a Zenei Líceumban

1977 - a „Bújj, bújj, zöldág” mesejáték zeneóvodásai a szolfézs-csoportokkal a tarhosi Zenepavilonban

Koncert-műsorismertetés Békésen a megyei szimfonikusokkal

„Természetes volt mindannyiunk számára, hogy a tanítás tölti be életünk nagy részét...

Muzsika szólt itt is, ott is, szénfűtéses kályhák, lavórban kézmosás, falusi, egyszerű körülmények, és mindezek közben az első tarhosi zenei napok...

1980-tól húsz évig valamennyien benne voltunk az országos szakközépiskolai zongoraversenyek két-, majd háromévenkénti szervezésében. Tudtuk, hogy az ide érkezők Békés hírét viszik tovább. A Kossuth-díjas Kadosa tanár úr, az ifjú Kocsis Zoltán a verseny zsűrijében, vagy az örökké viccet mesélő Antal Imre mégis jól érezte magát közöttünk...

A régi iskola egyszer csak kinőtte magát. Álmodni se lehetett volna szebb, jobb helyet, mint a híres „Kollégium” Petőfi u. 1. sz. alatti, patinás épületét. A zenei napok legtöbb látogatója a „béke szigetének” nevezte az iskolát. Mintha varázslat történt volna velünk! Eufórikus örömben éltünk, mikor 1984-ben birtokba vehettük a földrengésben megrongálódott, zeneiskolánk részére felújított műemléképületet.”

„Mára már itt élnek a közelünkben az innen indult pedagógusok. Karvezetők, óvónők, néptáncosok és a többiek: jogászok, kozmetikusok, orvosok, könyvtárosok, fodrászok. Ma már anyukák és apukák... Óhatatlanul is a személyes kötődések, a közös munkák, a felkészülések az izgalmak, a bemutatók és koncertek jutnak eszembe... Mindig örültem, ha tanítványaim a problémáikkal megkerestek, segíthettem nekik valamiben. Többükkel szinte „együtt végeztük el” a főiskolát, vissza-visszajártak egy kis útmutatásért. Jó érzés, hogy még most is hallgatnak rám, és hasznát veszik a hallottaknak. Nagy kár, hogy az ember feje fölött elszáguld az idő!

A főiskolán egykori énektanáraim mondogatták:
„A zene életet, örömet ad, s ha kell, vigasztal.”

Kökénydy Józsefné átveszi a „Békés Városért” kitüntetést munkássága elismeréséül Pataki István egykori polgármestertől, Békés várossá nyilvánításának évfordulóján.

A Békési Zeneiskola 50 éves jubileumán, kollégái és egykori tanítványai között.

A szívünkben őrizzük jóságodat, bölcsességedet, emberi tartásodat! Nyugodj békében, drága Cica!

Kun Magdolna soraival búcsúzunk Tőled:

*„Megtörölte a szemét a Hold,
s vele könnyeztek a csillagok.
Lélekharang zúgta lenn a Földön,
ne sírjatok, most már jól vagyok.”*

Az emlékezést lejegyezte: F. P. Zs.